

РЕШЕНИЕ

№ 1027

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 30.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **2994** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.129, ал.7 вр. чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК [ЕГН] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] и адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.3, офис 412 срещу на АКТ за прихващане и възстановяване (А.) №1246699 от 29.08.2012г., издаден от Е. П. Н. на длъжност „главен инспектор по приходите” при ТД на НАП - С., потвърден с Решение №3034 от 21.12.2012г. на директора на Дирекция “О.” при ЦУ на НАП [населено място] (понастоящем директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“) в частта, с която е отказано искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. по т.3 и т.4 относно възстановяване на лихви върху корпоративен данък за 2009г. и авансови вноски за 2010г.и 2011г., недължимо платени след отмяната на ревизионен акт (РА) №900281 от 14.10.2009г., както и неначислени лихви за забава от датата на издаване на А. до датата на постъпване на сумите по сметка на дружеството на 17.09.2012г.

Жалбоподателят оспорва като неправилни изводите на приходните органи за невъзможност за прихващане на надвнесения данък за 2009г. с корпоративен данък за периода 2005г./2006г. Поддържа, че несправедливо е бил задължен да внесе корпоративен данък за 2009г., вместо да приспадне от него непокрытата данъчна загуба за 2005г. Посочва, че с решение № 8769 от 19.06.2012г. на ВАС, VII-мо отделение било установено, че дружеството има надвнесен корпоративен данък за 2005г.и 2006г. в размер на 56810.20 лв. и данъчна загуба за 2005г. в размер на 400918.15лв. Тъй като в следващите години дължимият корпоративен данък не

бил по-висок от надвнесената сума, на основание чл.94, ал.1 ЗКПО можело да приспадне надвнесените суми от предходните години. Освен това следвало да се начислят лихви за забава от датата на постъпване на сумите в бюджета до датата на ефективното възстановяване на главницата по сметка на дружеството на 17.09.2012г. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени акта и да върне преписката на административния орган със задължителни указания за възстановяване на претендираните суми. Подробни съображения излага в писмени бележки от 10.02.2014г., в които поддържа, че има право да приспадне декларираната данъчна загуба към края на 2008г. в размер на 483000.00 лв. от дължимия за 2009г. корпоративен данък и от авансовите вноски за 2010г. и за 2011г., поради което неправилно не му бил възстановен корпоративен данък (КД) за 2009г. в размер на 28266.41 лв. Поддържа, че поради издадения незаконосъобразен РА №400281 от 14.10.2009г. дружеството неправомерно е било лишено от законово уредената възможност по чл.88 ЗКПО да подаде декларация за намаляване на авансовите вноски. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът директор на Дирекция „ОДОП” – С. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

С искане за прихващане или възстановяване вх.№10-53-06-2599 от 30.12.2012г. жалбоподателят е поискал възстановяване на следните суми:

1.Корпоративен данък за 2005г. и 2006г. в размер на 56810.20 лв., определен с РА №900281 от 14.10.09г., отменен с решение №8769/19.06.2012г. на ВАС;

2.Платени лихви върху сумата по т.1 в размер на 25772.27 лв.;

3.Корпоративен данък за 2009г. и авансови вноски за 2010г.и 2011г., явяващи се недължимо платени след отмяната на РА №900281 от 14.10.09г. и

4.Законната лихва върху сумите по т.1, т.2 и т.3.

Във връзка с постъпилото искане и решение №8769/19.06.2012г. на ВАС е възложено извършване на проверка с резолюция №1246699/07.08.2012г.

С решение №4228 от 27.09.2011г. по адм.д.№ 3876/2010г. на АССГ, 18-ти състав е отменен РА №900281 от 14.10.09г. в частта за определените задължения за корпоративен данък за 2005г. и за 2006г. За 2005г. жалбоподателят е подал годишна данъчна декларация (Г.) по чл.51 ЗКПО (отм.) с деклариран отрицателен финансов резултат – загуба в размер на 400 918.15лв. С РА №900281 от 14.10.09г. е направено увеличение на финансовия резултат на дружеството за 2005г. със сумата от 690 500.00 лв. и е определен КД за довносяне в размер на 24 754.61 лв. и лихви за забава в размер на 11 955.11лв. За да отмени РА №900281 от 14.10.09г. съдът се е позовал на заключение на съдебно счетоводна експертиза (ССЕ), в която вещото лице е взело предвид счетоводния финансов резултат на дружеството за 2005г. и за 2006г., безспорните им увеличения и намаления, пазарните стойности на процесните недвижими имоти съобразно оценителни експертизи, при което е формиран отрицателен финансов резултат след данъчно преобразуване в размер на 149 318.15лв. за 2005г. и нулев финансов резултат за 2006г.

С решение №8769/19.06.2012г. по адм.д.№ 14900/2011г. на ВАС, VIII-мо отделение е оставено в сила решение №4228 от 27.09.2011г. по адм.д.№ 3876/2010г. на

АССГ, 18-ти състав. Касационната инстанция е възприела изцяло фактическите установявания на АССГ и е споделила правните му доводи. Съдът приема, че жалбоподателят неправилно в жалбата си посочва, че със съдебно решение №8769/19.06.2012г. на ВАС, VIII-мо отделение било постановено, че данъчната загуба на дружеството за 2005г. е в размер на 400 918.15лв. (стр.2 от жалба вх.№53-00-187 от 12.02.2013г.). Касае се за възприети от касационната инстанция на основание чл.220 АПК фактически установявания на първоинстанционния съд, които в никакъв случай не се ползват със сила на пресъдено нещо. Още повече, че последните се базират на данни от подадена от лицето Г. за 2005г. Основанието и размерът на финансовата загуба на дружеството за 2005г. не са били предмет на установяване по адм.д.№ 3876/2010г. на АССГ, 18-ти състав. Вещото лице, изготвило ССЕ по адм.д.№ 3876/2010г., при изчисленията си е взело предвид декларирания от дружеството финансов резултат за 2005г.- загуба в размер на 400918.15лв., безспорните му увеличения и намаления, декларирана с Г. за 2003г. счетоводна загуба, пазарните стойности на спорните недвижими имоти, установени с оценителни експертизи, за да предложи на съда финансов резултат след данъчно преобразуване за 2005г. – отрицателен (загуба) в размер на 149 318.15лв. (I-ви вариант) или отрицателен (загуба) в размер на 189787.15 лв. (II-ри вариант на допълнение към заключението от 15.03.2011г.) и нулев финансов резултат след данъчното преобразуване на 2006г. Видно от основното заключение от 15.03.2011г. по адм.д.№3876/2010г. при определяне на финансовия резултат на дружеството за 2006г. на основание чл.23, ал.3, т.10а ЗКПО (отм.) са взети предвид загуби от минали години в размер на 213703.92лв.

Издаден е оспореният в настоящето съдебно производство А. №1246699 от 29.08.2012г. В А. са направени следните фактически установявания: Дружеството е внесло ефективно доначисления данък за 2005г. в размер на 24 754.61 лв. на 27.10.2009г., поради което и след отмяната на РА №900281 от 14.10.09г., следва да му се възстанови данъка за 2005г., ведно с лихви в размер на 7293.17 лв., изчислени от датата на вноската 27.10.2009г. до датата на А. на 29.08.2012г. Определеният данък за 2006г. бил прихванат частично с РА №2300-800431 от 18.11.2008г. и следвало да бъде възстановен, ведно с лихви за забава в размер на 1517.90 лв., изчислени за периода от 27.10.2009г. до датата на А.. На задълженото лице ефективно е възстановен КД за 2005г./2006г. общо в размер на 56 810.20 лв., общ размер на платени и прихванати лихви по отменения РА №900281 от 14.10.09г. в размер на 20 245.70лв. и начислени законни лихви по реда на чл.129, ал.6 ДОПК в размер на 29 800.79лв.

Органът по приходите е приел в А. №1246699 от 29.08.2012г., че искането за възстановяване на КД за 2009г. и авансови вноски за 2010г. и за 2011г. е неоснователно, тъй като отмененият РА №900281 от 14.10.09г. касаел КД за 2005г. и 2006г., на основание чл.86 ЗКПО КД за периода 2005г./2006г. не следвало да се отрази върху размера на авансовите вноски за 2009г., 2010г. и 2011г., а съгласно чл.94, ал.1 ЗКПО надвнесеният КД можел да се приспада само от следващи авансови и годишни вноски. А. е връчен на жалбоподателя на 12.09.2012г. и оспорен с жалба по административен редвх.№10-53-06-2599 от 26.09.2012г. В 67-дневния срок по чл.155, ал.1, вр. чл.146, ал.1 ДОПК (до 02.12.2012г. включително) решаващият орган не е постановил решение. В срока по чл.156, ал.5 ДОПК жалбоподателят е подал жалба по съдебен ред вх.№53-00-1245 от

14.12.2012г.

С срока за изпращане на преписката до съда по смисъла на чл.156, ал.6, вр.146, ал.1 ДОПК е постановено решение №3034 от 21.12.2012г. на директора на Дирекция „О.“ С., с което е потвърден А. №1246699 от 29.08.2012г.

При гореустановената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съдът приема, че оспореният А. е издаден от компетентен административен орган, в хода на проверка по реда на чл.129, ал.2, т.2 ДОПК, същият е мотивиран от фактическа и правна страна. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло правен – относно наличието на основание за прихващане на корпоративен данък за 2009г. и авансови вноски за 2010г. и 2011г. и законна лихва върху тези суми.

На първо място, съдът намира за необходимо да посочи, че корпоративният данък на дружеството за 2009г. и авансовите вноски за 2010г. и 2011г. неправилно се определят от жалбоподателя за недължимо платени след отмяната на РА №900281 от 14.10.09г. На практика жалбоподателят се опитва чрез процедурата по прихващане/възстановяване по реда на чл.128-129 ДОПК да приспадне декларирана от него финансова загуба за 2005г. (натрупана до края на 2008г.) от ефективно внесен КД за 2009г. и ефективно внесени авансови вноски за 2010г. и 2011г. Съдът приема, че наличието на съдебен спор за определяне на задълженията за КД за 2005г. и 2006г. не е пречило жалбоподателя да упражни правото си на приспадане на декларирана от него счетоводна загуба за 2005г. от следващите финансови периоди. В тази насока жалбоподателят неправилно поддържа, че поради наличието на висящ съдебен спор по оспорване законосъобразността на РА №900281 от 14.10.09г. не е могъл да упражни правата си по чл.88 ЗКПО. Касае се за различни фактически установявания и различни процедури – от една страна определяне на данъчен финансов резултат за 2005г./2006г. и въз основа на него – установяване на задължение за КД чрез извършване на ревизия. От друга страна – приспадане на декларирана от лицето счетоводна финансова загуба.

На прихващане съобразно чл.128, ал.1 ДОПК подлежат недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции. В случая, недължимо платените от жалбоподателя суми за данъци за КД за 2005г. и 2006г. са възстановени с оспорения А. С отмяната на РА №900281 от 14.10.09г. за жалбоподателя не възниква данъчна загуба за 2005г., за да подлежи същата на приспадане. Декларираната от дружеството счетоводна загуба за 2005г. е подлежала на приспадане по реда на чл.38, ал.1 ЗКПО (отм.) - загубата се пренася през следващите 5 данъчни години. Загубите се приспадат при определяне на облагаемата печалба до размера на положителния финансов резултат след данъчно преобразуване през следващата данъчна година, включително при определяне на авансовите тримесечни вноски и ако той е недостатъчен, разликата от загубите се приспада през следващите години в рамките на посочените в ал. 1 срокове от възникването им (чл.38, ал.2 ЗКПО отм.). Видно от приетото заключение на ССЕ по адм.д.№3876/2010г. финансовия резултат на дружеството за 2006г. е намален със

загубите, пренесени от минали години, общо с 213 703.92 лв. Съгласно пар.22 от ПЗР на ЗКПО (в сила от 01.01.2007г.) загубите, формирани след 1 януари 2002 г., подлежащи на пренасяне и неприспаднати до 31 декември 2006 г. по реда на глава четвърта от отменения ЗКПО, се приспадат по реда на глава единадесета. Редът за пренасяне на данъчна загуба е уреден в чл.70 и чл.71 ЗКПО (в сила от 01.01.2007г.). Данъчно задължените лица имат право да пренасят данъчната загуба, формирана по реда на тази част. Т.е. касае се за субективно право на ДЗЛ, което само определя кога да пренася данъчната загуба. Когато данъчно задължено лице е избрало да пренася данъчната загуба, тя задължително се пренася последователно до изчерпването ѝ през следващите 5 години. Данъчно задълженото лице упражнява правото си на избор чрез приспадане на данъчната загуба през първата година след реализирането на данъчната загуба, през която лицето е формирало положителен данъчен финансов резултат преди приспадане на данъчната загуба. Данъчната загуба се приспада при определяне на данъчния финансов резултат в размера на положителния данъчен финансов резултат преди приспадане на данъчната загуба. Когато данъчната загуба е по-малка от положителния данъчен финансов резултат преди приспадане на данъчната загуба, при определяне на данъчния финансов резултат се приспада пълният ѝ размер. Уредбата на пренасяне на данъчната загуба по чл.38, ал.1 ЗКПО (отм.) и чл.70, ал.1 ЗКПО (в сила от 01.01.2007г.) е идентична – лицето избира да пренася данъчна загуба през следващите 5 последователни години до размера на положителния финансов резултат. Съдът приема, че в случая формираната от лицето данъчна загуба за 2005г. не е нововъзникнала по смисъла на чл.38, ал.3 ЗКПО (отм.) и чл.72 ЗКПО (в сила от 01.01.2007г.) - за всяка от нововъзникналите данъчни загуби 5-годишният срок започва да тече от момента на възникването им, респ. от годината, следваща годината на възникването им. Отмяната на РА №900281 от 14.10.09г. по никакъв начин не е направила генерираната от жалбоподателя до 2008г. данъчна загуба нововъзникнала. След като жалбоподателят е генерирал счетоводна загуба, той е следвало да я приспада по реда, определен в чл.70 и чл.71 ЗКПО - през първата година, през която формира положителен данъчен финансов резултат последователно до изчерпването ѝ през следващите 5 години. Т.е. при формиран положителен данъчен резултат за 2009г. жалбоподателят е следвало да започне приспадане на декларираната от самия него данъчна загуба, генерирана до 2008г., по реда на чл.70 и чл.71 ЗКПО, а не да претендира за нейното приспадане по реда на чл.128 ДОПК.

Установява се от заключение на съдебно счетоводна експертиза от 27.01.2014г. по адм.д.№2994/2013г. на АССГ, 2 състав, че за периода 2002г. – 2005г. жалбоподателят декларира отрицателен финансов резултат: загуба от 5467 лв. за 2002г., загуба от 149 777 лв. за 2003г., загуба от 18 569.41 лв. за 2004г. и загуба от 400 918.15лв. за 2005г. За 2006г. финансовият резултат преди приспадане на финансовата загуба е положителен – 213 703.92 лв. Видно от заключението на същото вещо лице по адм.д.№3876/2010г., за да определи нулев резултат - нулев данък за внасяне за 2006г., положителният финансов резултат за 2006г. от 213 703.92 лв. е намален с формираната загуба от минали години. Видно от таблицата на стр.11 от заключението по адм.д.№ 2994/2013г. (стр.192 от делото) генерираната до 2005г. неприспадната данъчна загуба от 525 469.25 лв. е приспадната от положителния резултат за 2006г. в размер на 205 009.46лв. и е

останала загуба в размер на 320 459.79лв. За 2007г. жалбоподателят е декларирал данъчна загуба от 380398.46 лв., за 2008г. – положителен резултат преди приспадане на данъчната загуба от 228 106.65 лв. и за 2009г. – данъчна печалба в размер на 324 014.01лв. Претендирата от жалбоподателя сума за приспадане от 483 403.14 лв. представлява генерирана към края на 2008г. неприспадната данъчна загуба. Тази сума обаче не е посочена за приспадане в Г. по чл.92 ЗКПО на жалбоподателя за 2009г.

На основание пар.22 от ПЗР на ЗКПО и чл.71 ЗКПО (в сила от 01.01.2007г.) пренасянето на счетоводната загуба е следвало да продължи в следващите данъчни години. Съгласно чл.70, ал.2, изр. посл. ЗКПО когато до датата на данъчния контрол данъчно задълженото лице не е формирало положителен данъчен финансов резултат преди приспадане на данъчната загуба, смята се, че лицето е упражнило правото си на избор за пренасяне на данъчна загуба. Следва да се приеме, че жалбоподателят е упражнил правото си на приспадане през 2006г., която е първата година на формиран положителен финансов резултат и на основание чл.70, ал.1 ЗКПО е следвало да продължи пренасянето последователно през следващите 5 години до изчерпването на неприспаднатата загуба. Редът за упражняване на това право е при подаване на Г. по чл.92 ЗКПО. Няма спор, че загубата не е посочена за приспадане в Г. на жалбоподателя за 2009г. След като жалбоподателят сам се е лишил от това право, той не може да претендира постигане на резултата на приспадане на данъчната загуба по реда на чл.128 ДОПК, тъй като декларираната от него счетоводна загуба за 2005г. не се променя с отмяната на РА №900281 от 14.10.09г., нито е предмет на формираната сила на пресъдено нещо, с която се ползва влязлото в сила съдебно решение по адм.д.№ 3876/2010г. на АССГ.

Съгласно заключението на ССЕ от 27.01.2014г. в Г. за 2010г. жалбоподателят е декларирал корекция на резултата за 2009г. със сумата от 20993.93 лв. и в Г. за 2011г. корекция на резултата за 2009г. в размер на 342 лв. Съгласно стр.7 от заключението (стр.188 от делото) с друг А. №1244280 от 08.08.2012г. на жалбоподателя е възстановена сума в размер на **21052.68 лв., включваща надвнесен корпоративен данък за 2009г. в размер на 3810.98лв.** На стр.6 от заключението (стр.187 от делото) вещото лице е посочило, че при евентуално приспадане на загуби от минали години данъчният финансов резултат на дружеството за 2009г. **би бил нулев.** Съдът приема, че подобно приспадане на загуби от минали години не може да стане по реда на чл.128 ДОПК. Жалбоподателят сам е посочил в Г. за 2009г. размера на дължимия от него корпоративен данък съобразно формирания положителен данъчен резултат. Затова към датата на внасяне на данъка на 29.03.2010г. този данък не е бил недължимо платен по смисъла на чл.128 ДОПК. Той не става такъв и след отмяната на РА №900281 от 14.10.09г. По изложените съображения и като да отказали приспадане по т.3 от искането вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. относно платения КД за 2009г. приходните органи са постановили оспорения А. при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл.76 ЗКПО (в сила от 01.01.2007г.) когато след коригирането на данъчния финансов резултат по чл. 75, ал. 1 възникне или

се промени **данъчната загуба** за съответния минал период, прилагат се разпоредбите на глава единадесета. Данъчните финансови резултати за годините от допускане на грешката до нейното откриване се коригират по реда на чл. 75 така, че все едно грешката не е била допусната. За година на възникване на данъчната загуба се смята **годината**, през която е допусната грешката. В случая грешката е допусната през **2009г.**, когато жалбоподателят не е декларирал в Г. загуба за пренасяне. Редакцията на чл.75, ал.3 ЗКПО (в сила от 01.01.2008 г.) дава възможност за коригиране на годишния корпоративен данък, но само за текущата година. Съгласно редакцията на нормата в сила от 01.01.2013 г. данъчно задълженото лице следва да уведоми писмено компетентния орган по приходите, който предприема действия за промяна на данъчния финансов резултат и на задължението за **съответния данъчен период**. По изложените съображения съдът приема, че редът за коригиране на допуснатата грешка е по чл.75 ЗКПО, а не по реда на чл.128 ДОПК.

Редът за внасяне на авансовите вноски за 2010г. и за 2011г. е посочен в чл.90 ЗКПО. По идентични съображения относно определения от лицето КД за 2009г. жалбоподателят сам е определил и внесъл авансовите вноски за 2010г. и 2001г. Към момента на внасянето им същите не са били недължимо платени по смисъла на чл.128 ДОПК, нито стават такива след отмяната на РА №900281 от 14.10.09г. По отношение на авансовите вноски е налице особен ред за промяната им по чл.88 ЗКПО, поради което съдът намира за неприложим реда по чл.128 ДОПК. Установява се от заключението на ССЕ от 27.01.2014г., че жалбоподателят не е подавал коригиращи декларации по чл.88 ЗКПО, но съдът приема, че редът по чл.88 ЗКПО е неприложим към целения от жалбоподателя резултат за авансовите вноски за 2010г. и 2011г., тъй като такава декларация се подава, когато лицето смята, че авансовите вноски ще надвишат дължимия годишен корпоративен данък за текущата година, а случаят не е такъв. Както вече се посочи, отмяната на РА №900281 от 14.10.09г. не може да се отрази с обратна сила на декларирания от лицето данни, респ. на внесения данък за 2009г., 2010г. и 2011г., поради което редът за коригирането на тези резултати отново е по чл.75 ЗКПО. По изложените съображения и като да отказали приспадане по т.3 от искането вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. относно внесените авансови вноски за 2010г. и за 2011г. приходните органи са постановили оспорения А. при правилно приложение на материалния закон.

Поради недължимост на претендираните за приспадане главници – КД за 2009г. и авансови вноски за 2010г. и 2011г. жалбоподателят не може да претендира приспадане на дължими лихви за забава върху тези главници, считано от датата, посочена в справка към искането вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. Съдът приема, че жалбоподателят неправилно претендира за възстановяване лихва за забава върху сума в размер на 3810.98лв. за периода от 29.03.2010г. до 17.08.2012г. Сумата в размер на 3810.98лв. представлява КД за 2009г., който е възстановен на жалбоподателя с А. №1244280 от 08.08.2012г. Ако жалбоподателят е имал претенции за неоснователно невъзстановяване на лихви за забава върху тази сума, е

следвало да заяви тази претенция при оспорването на А. №1244280 от 08.08.2012г. Жалбоподателят е внесъл КД за 2009г. в размер на 32077.39 лв. на 29.03.2010г. Тъй като част от тази сума в размер на 3810.98лв. му е възстановена с А. №1244280 от 08.08.2012г., то върху разликата от 28266.41лв. същият неправилно претендира за възстановяване лихви за забава за периода от внасянето на данъка на 29.03.2010г.

По идентични съображения жалбоподателят неправилно претендира лихви за забава върху внесени авансови вноски за 2010г. и 2011г. Съгласно заключението на вещото лице от 27.01.2014г. внесените от жалбоподателя авансови вноски за 2010г. и 2011г. са в размер общо на 17479.30лв. Жалбоподателят неправилно претендира за възстановяване лихва за забава върху сумата от 738.58 лв., считано от 15.01.2010г., лихва за забава върху сумата от 5702.66 лв., считано от 29.03.2010г., върху сумата от 5097.80 лв., считано от 15.04.2010г. и върху сумата от 5940.26 лв., считано от 17.03.2011г. Част от авансовите вноски за 2010г. в размер на 17241.70 лв. са възстановени с А. №1244280 от 08.08.2012г. Ако жалбоподателят е имал претенция за присъждане на лихви за забава върху сумата от 17241.70 лв., същият е следвало да заяви тази претенция при оспорването на А. №1244280 от 08.08.2012г. В настоящето съдебно производство по вече изложените съображения жалбоподателят не може да заявява претенция за възстановяване КД за 2009г. и авансови вноски за 2010г. и 2011г., респ. лихва за забава върху същите като акцесорна претенция.

С оспорения А. КД за 2005г. е възстановен ведно с лихви за забава от датата на внасянето му на 27.10.2009г. до датата на А., което е правилно съобразно чл.129, ал.6 ДОПК и с това е уважено изцяло искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. Част от определения с РА №900281 от 14.10.09г. КД за 2006г. в размер на 26903.50 лв. е прихванат с РА №2300-800431 от 18.11.2008г. (впоследствие отменен) от установен за възстановяване ДДС със срок на възстановяване 24.02.2008г. В оспорения А. **е допусната техническа грешка** при посочване на датата, от която е изчислена законната лихва за КД за 2006г. в размер на 26903.50 лв. Погрешно е посочено, че законната лихва се изчислява от 24.02.2012г., а правилната дата е **24.02.2008г., от когато реално е изчислена лихвата за забава** върху сумата от 26903.50 лв. Указание в тази насока е размерът на начислената лихва от 14 324.56лв. Размерът на законната лихва върху сумата от 26903.50 лв. за периода от 24.02.2008г. до 29.08.2012г. е **14324.44лева**, изчислен с С..bg. Остатъкът от данъка за 2006г. в размер на 5152.09 лв. е платен от лицето на 27.10.2009г. и законосъобразно по чл.129, ал.6 ДОПК е възстановен с оспорения А. с лихвата за забава, изчислена за периода от 27.10.2009г. до 29.08.2012г. С оспорения А. претенциите на жалбоподателя в тази част са изцяло уважени съобразно сумите и периодите, посочени в справка към искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г.

В искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. жалбоподателят претендира възстановяване на лихви за забава върху платени лихви в размер на 6499.90 лв., считано от 24.02.2008г., която сума е прихваната от ДДС за възстановяване с РА №2300-800431 от 18.11.2008г. С оспорения А. е възстановена лихва за забава в размер на 3460.82 лв. върху сумата от

6499.90 лв. за периода 24.08.2008г. до датата на акта. Т.е. претенцията на жалбоподателя е уважена изцяло.

В искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. жалбоподателят претендира възстановяване на лихви за забава върху платени лихви в размер на 3155.11 лв., считано от 31.03.2010г., когато сумата е прихваната с А. №1008172 от 31.03.2010г. С оспорения А. е възстановена лихва за забава в размер на 787.85 лв. върху сумата от 3155.11 лв. за периода 31.03.2010г. до датата на акта. Т.е. претенцията на жалбоподателя е уважена изцяло.

В искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. жалбоподателят претендира възстановяване на лихви за забава върху платени лихви в размер на 9200.36 лв., считано от 05.05.2010г., когато сумата е прихваната с А. №1009886 от 05.05.2010г. В цитирания А. №1009886 от 05.05.2010г.е допусната техническа грешка, като прихваната с А. сума не е 9200.36лв., а 3673.79лв. С оспорения А. върху последната сума е присъдена лихва за забава в размер на 881.04 лв. за периода от 05.05.2010г.до датата на А., т.е. претенцията на жалбоподателя е уважена изцяло.

В искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. жалбоподателят претендира възстановяване на лихви за забава върху платени лихви в размер на 6916.90 лв., считано от 07.07.2010г., когато сумата е прихваната с А. №1017811 от 07.07.2010г. С оспорения А. е възстановена лихва за забава в размер на 1533.45 лв. върху сумата от 6916.90 лв. за периода 07.07.2010г. до датата на акта. Т.е. претенцията на жалбоподателя е уважена изцяло.

По изложените съображения и на основание чл.160, ал.1 ДОПК жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна. Претенциите на жалбоподателя за извършване на прихващане със сумите, посочени в т.3 от искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. са неоснователни – както в частта за главниците, така и в частта за претендираните лихви. Претенциите на жалбоподателя за извършване на прихващане със сумите, посочени в т.4 от искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г. (законна лихва върху сумите по т.1, 2 и 3 от искането) също са неоснователни – част от тях поради недължимост на главниците, а друга част – поради уважаването им с оспорения акт.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 150.00 лв. съобразно чл.8, вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **[фирма], ЕИК [ЕГН]** със седалище и адрес на управление **[населено място], [улица]** и адрес за кореспонденция **[населено място], [улица], ет.3, офис 412** срещу на **АКТ** за прихващане и възстановяване (А.) №1246699 от 29.08.2012г., издаден от Е. П. Н. на

длъжност „главен инспектор по приходите“ при ТД на НАП - С., потвърден с Решение №3034 от 21.12.2012г. на директора на Дирекция “О.” при ЦУ на НАП [населено място] (понастоящем директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“) в частта, с която са отказани т.3 и т.4 от искане вх.№10-53-06-2599 от 30.07.2012г.

ОСЪЖДА [фирма], **ЕИК** [ЕГН] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] да заплати на директора на Дирекция “ОДОП” при ЦУ на НАП [населено място] **на основание чл.161, ал.1 ДОПК** юрисконсултско възнаграждение в размер от 150.00 (сто и петдесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: